

اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران
معاونت بررسی‌های اقتصادی

وضعیت اشتغال و امنیت شغلی در کشورهای عضو OECD پس از بحران کووید-۱۹

بحران کووید-۱۹ منجر به تعطیلی اقتصادی، نگره‌داشتن کارکنان در خانه‌ها و تعطیلی موقتی کسب و کارها شده و شوک بزرگی بر عرضه و تقاضای نیروی کار وارد کرده است. در این میان، سیاست‌گذاران از طریق معرفی برنامه‌های جدید در تلاش برای حفظ اشتغال، محافظت از معیشت و جلوگیری از بروز بحران عمیق‌تر اقتصادی و اجتماعی هستند. کشورهای OECD نیز برخی طرح‌ها و برنامه‌ها را برای جلوگیری از بحران از دست دادن شغل، نرخ بالای بیکاری و اخراج کارکنان به ویژه افراد کم درآمد و آسیب‌پذیر ارائه داده‌اند که گزارش حاضر به معرفی آن‌ها می‌پردازد.

تیرکننده: طاهره کبری دستبانی

تیرماه ۱۳۹۹

کووید-۱۹: از بحران سلامتی تا بحران شغلی

بحران کووید-۱۹ با نگر داشتن نیروی کار در خانه یا تعطیلی موقتی کسب و کارها، شوک بزرگی بر عرضه نیروی کار ایجاد کرده است. از طرف دیگر، تقاضا نیز برای بسیار از کالاها و خدمات به علت تضعیف توان مالی خانوارها، کاهش یافته است. در پی بروز شوکها، در حالی که کشورها برای به حداقل رساندن تأثیر بحران سلامت بر زندگی شهروندان خود تلاش می کنند، سیاست گذاران هم به سرعت در تلاش برای حفظ اشتغال، محافظت از معیشت و جلوگیری از بروز بحران عمیق تر اقتصادی و اجتماعی هستند. از آنجایی که پس از همه گیری، جوامع باهدف یافتن طرحی برای بازار کار منطع تر، با هم همکاری می کنند، باید آسیب پذیری های ساختاری را که در اثر کووید-۱۹ ایجاد شده، نیز برطرف کنند.

اثرات همه گیری کووید-۱۹

اثر سنگین و فوری بر اقتصاد

تأثیر کووید-۱۹ بر رشد اقتصادی فوری و عمیق بوده است. حتی اگر بیشتر کشورهای عضو OECD سیاست های مهارکننده را فقط در نیمه دوم مارس ۲۰۲۰ اتخاذ کرده باشند، تولید ناخالص داخلی آن ها در سه ماهه اول این سال، کاهش یافته است. پیش بینی های سه ماهه دوم ۲۰۲۰، نشان دهنده کاهش بیشتر تولید ناخالص داخلی است. پیش بینی شده بین سه ماهه چهارم سال ۲۰۱۹ و سه ماهه دوم سال ۲۰۲۰ در کل OECD، تولید ناخالص داخلی به طور متوسط حدود ۱۵ درصد سقوط کند، بطوریکه در اسپانیا با کاهش ۲۳ درصدی، در فرانسه با کاهش ۲۲ درصد و در ایتالیا و انگلستان با کاهش ۲۱ درصدی مواجه شود.

تأثیر بیماری بر بازار کار، ممکن است به طرز چشمگیری تشدید شود

تأثیر بیماری کووید-۱۹ بر بیکاری عمیق خواهد بود. در حال حاضر، برخی کشورها شاهد جهش بی سابقه ای در بیکاری خود بوده اند؛ اگرچه در برخی از آن ها، در نتیجه شیوع بیماری، بیکاری موقتی پدید آمده و انتظار می رود که با بازگشایی اقتصاد کارکنان دوباره به کار خود بازگردانده شوند. به عنوان مثال، ایالات متحده فقط طی دو ماه، شاهد افزایش چهار برابری نرخ بیکاری خود بوده؛ بطوریکه از ۳,۵ درصد در فوریه ۲۰۲۰ به ۱۴,۷ درصد در آوریل ۲۰۲۰ رسیده است. با این حال، از آنجا که کارکنانی که شغل خود را به طور موقت از دست داده اند به کارفرمایان قبلی خود باز می گردند، این آمار به احتمال زیاد تغییر می کند. همانطور که در نمودار ۱ مشهود است نرخ بیکاری کشورهای OECD در می ۲۰۲۰ افزایش بسیار چشمگیری داشته است.

در سایر کشورهای عضو OECD تأثیر اولیه بیماری بر ارقام بیکاری کمتر نشان داده شده، چراکه در این کشورها، سیاستمداران بر برنامه های حفظ شغل به شدت تأکید کرده اند. در این کشورها، به کارفرمایان امکان کاهش ساعات کار کارکنان داده شده است؛ این در حالی است که کارکنان برای ساعاتی که در آن کاری انجام نشده، کمک های مالی عمومی دریافت می کنند. ساعات کاری در کشورهای سراسر OECD به شکلی تحت تأثیر قرار گرفته و کاهش یافته

معاونت بررسی های اقتصادی

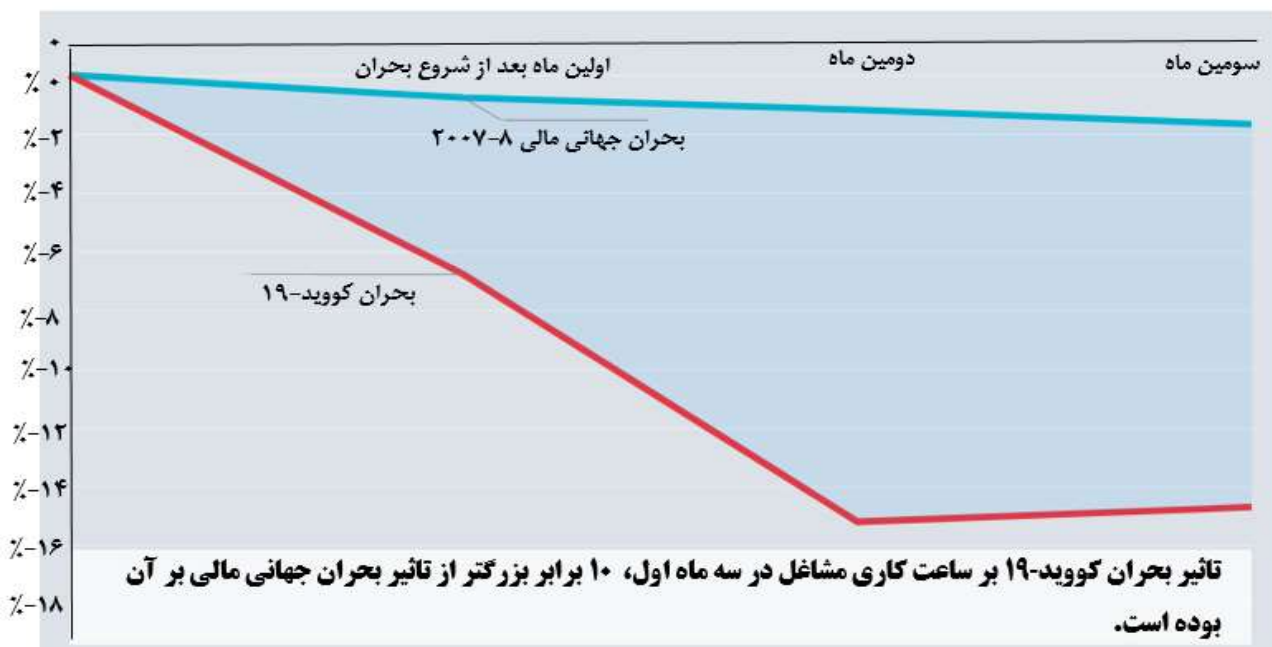
است. بطوریکه در سه ماه اول بحران کووید-۱۹، ساعت کاری ۱۰ برابر بیشتر از سه ماه نخست بحران مالی جهانی کاهش یافته است. مطابق نمودار ۲ که کاهش ساعت کاری کارکنان را در طول بحران کووید-۱۹ با بحران مالی جهانی مقایسه می کند، در دومین ماه از شروع این بحران، ساعت کاری کارکنان تا حدود ۱۵ درصد کاهش یافته و این کاهش در ماه سوم با تغییر اندکی در همین نرخ مانده است. این کاهش در ساعت کاری کارکنان در مقایسه با رقم مشابه در بحران مالی جهانی، بسیار چشمگیر بوده است.

نمودار ۱- نرخ بیکاری در OECD - درصد (زانیوه ۲۰۰۸ الی می ۲۰۲۰)

منبع: OECD

نمودار ۲- میزان کاهش تعداد ساعات کاری کارکنان در طول بحران کووید-۱۹ (درصد)

تأثیر بحران کووید-۱۹ بر ساعت کاری مشاغل در سه ماه اول، ۱۰ برابر بزرگتر از تأثیر بحران جهانی مالی بر آن بوده است.

منبع: چشم انداز اشتغال OECD

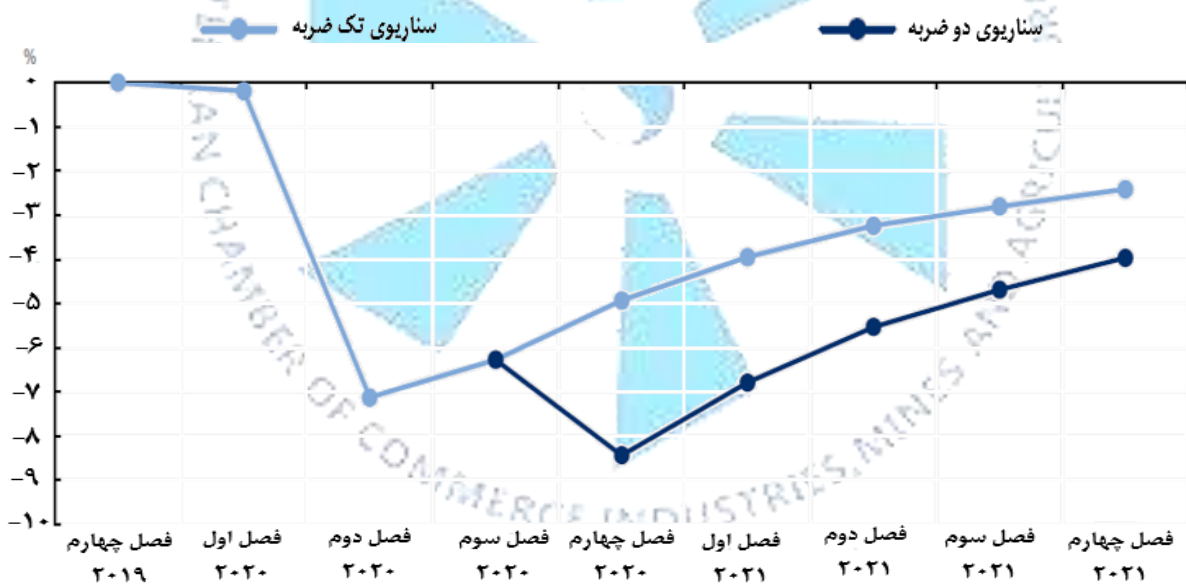
با توجه نااطمینانی در مورد اتمام بیماری همه گیر، اثربخشی اقدامات برای مهار و درمان آن و برنامه زمان بندی برای تهیه واکسن آن، گزارش چشم انداز اقتصادی OECD در سال ۲۰۲۰، برای اولین بار دو سناریوی پیش بینی کوتاه مدت،

معاونت بررسی های اقتصادی

برای ۱۸ ماه آینده ارائه شده است. در سناریوی اول، اقدامات مهارکننده در طول بهار ۲۰۲۰، موفق به کنترل انتشار ویروس خواهد شد. تحت سناریوی دوم، موج آلودگی بیشتر در اواخر سال ۲۰۲۰، منجر به ایجاد محدودیت‌های اضافی و هدفمندتر در زمینه تحرک و فعالیت اقتصادی خواهد گردید. حتی تحت سناریوی خوش بینانه "تک ضربه"، پیش‌بینی می‌شود که تولید اقتصاد جهانی، در سال جاری ۶ درصد کاهش یابد و نرخ بیکاری در سطح OECD در سه ماهه چهارم سال ۲۰۲۰ در سطح ۹,۴ درصد باقی بماند که این نرخ، بالاترین رقم بیکاری از زمان ثبت نرخ بیکاری کشورها است. اگر شیوع دوم تحقق یابد، نتیجه بدتر خواهد بود. براساس این سناریو، بیکاری در سه ماهه چهارم سال ۲۰۲۰ به ۱۲,۶ درصد- ۴ واحد درصد بالاتر از بیکاری بحران مالی جهانی- خواهد رسید. انتظار می‌رود با شروع بازگشایی اقتصادها بیکاری کاهش یابد اما تا حد قابل توجهی بالاتر از سطح قبل از شیوع بیماری همه‌گیر خواهد ماند. همچنین، پیش‌بینی می‌شود در فصل چهارم ۲۰۲۰، میانگین اشتغال در OECD در مقایسه با مدت مشابه سال قبل بین ۴,۹ درصد و ۸,۴ درصد کاهش یابد و این احتمال وجود دارد که به طور قابل ملاحظه‌ای پایین‌تر از سطح پیش‌از بیماری برای کل سال ۲۰۲۱ باقی بماند.

نمودار ۳- پیش‌بینی اشتغال در سال ۲۰۲۰ و ۲۰۲۱
درصد تغییر اشتغال نسبت به فصل مشابه سال قبل تحت سناریوهای جایگزین منطقه OECD

*-سناریوی تک ضربه به عدم وقوع موج دیگر در بیماری اشاره دارد و سناریوی دو ضربه وقوع موج دوم بیماری را در فصل آخر ۲۰۲۰ پیش‌بینی می‌کند.
منبع: چشم انداز اشتغال OECD

چه کسانی بیشتر آسیب می بینند

کارکنان کم درآمد در معرض بحران شغلی و سلامتی هستند

در مرحله اولیه بحران، کارکنان کم درآمد و غالباً با سطح تحصیلات کم، تحت تأثیر اثرات کووید-۱۹ قرار گرفته اند. کارکنانی که سلامتی خود را در معرض خطر قرار داده و یا در معرض ویروس هستند تا از ادامه خدمات اساسی در حین خاموشی اقتصادی اطمینان حاصل کنند (به اصطلاح کارکنان خط مقدم)، به طور متوسط آموزش کمتری دیده اند و احتمالاً دستمزدهای کمتری دریافت می کنند. این موضوع شامل کارکنان حوزه مراقبت های بهداشتی، صندوق داران، کارگران تولید و فرآوری مواد غذایی، نگهبانان و کارگران تعمیر و نگهداری، کارگران کشاورزی و رانندگان کامیون نیز می شود. به جز خدمات ضروری، افراد کم درآمد احتمالاً در بخش هایی که تحت تأثیر تعطیلی اقتصادی قرار گرفتند، مشغول به کارند و به احتمال زیاد دچار آسیب شغلی یا از دست دادن درآمد شده اند. به عنوان مثال، در انگلستان، کارگران هفتگی با دهک پایین درآمدی تقریباً هفت برابر بیشتر از کارگران با دهک درآمدی بالا در بخش های تعطیل شده اقتصادی کار می کنند. در کانادا، از دست دادن شغل در بین شاغلان کم درآمد، بین فوریه و آوریل ۲۰۲۰، بیش از دو برابر بیشتر از دست دادن شغل در بین مجموع شاغلان بوده است. شواهد و مدارک مبتنی بر نظرسنجی ها از تعدادی از کشورهای عضو OECD نشان می دهد که در ماه آوریل ۲۰۲۰، افرادی که در چارک بالای درآمدی هستند، به طور متوسط ۵۰ درصد بیشتر از آن هایی که در چارک پایین هستند، دورکاری می کنند. در عین حال، شاغلان کم درآمد دو برابر بیشتر از سایرین، دچار توقف کامل در کار شده اند.

مشاغل غیر استاندارد امنیت کمتری دارند

کارکنان مشاغل غیر استاندارد- مانند کارکنان خویش کارفرما و کسانی که در قراردادهای موقت یا پاره وقت هستند- بسیار در معرض آسیب شغلی و درآمدی ناشی از بیماری همه گیر قرار دارند. به عنوان مثال، در هلند ۴۸ درصد از کارکنان خویش کارفرما کاهش ساعت کاری را تجربه کرده اند، در حالی که تنها ۲۷ درصد کارکنان کاهش ساعت کاری داشته اند. در انگلستان، ۷۵ درصد از کارکنان خویش کارفرما با کاهش درآمد مواجه شدند، در حالی که این کاهش درآمد برای کارکنان مزد بگیر کمتر از ۲۵ درصد بوده است. این مواجهه تا حدی ناشی از تمرکز بخشی از کارکنان در مشاغل غیر استاندارد است و شواهدی در کشورهای عضو OECD اروپا نشان می دهد که چنین مشاغلی ممکن است تا ۴۰ درصد از کل اشتغال را در بخش هایی که بیشترین تأثیر را از اقدامات مهار گرفته اند، شامل شود. در همین حال، کارکنان قراردادهای موقت جزء اولین کسانی هستند که در جریان بحران، شغل خود را از دست می دهند زیرا قراردادهایی که به پایان رسیده اند تمدید نشده است. آسیب پذیری کارکنان در مشاغل غیر استاندارد در اکثر کشورهای OECD با دسترسی محدود آنها به مزایای بیکاری و بیماری همراه شده است. در غیاب اقدامات حمایتی موقت، کمک های مالی به افراد با حداقل درآمد، تنها روش حمایت از کارکنانی است که تحت پوشش بیمه بیکاری نیستند، اما این کمک ها، عموماً پشتیبانی فوری را برای کارکنان با درآمد متوسط، که منبع اصلی درآمد آنها ناگهان از بین رفته، فراهم نمی کند. در این راستا، بسیاری از

معاونت بررسی های اقتصادی

کشورهای عضو OECD اقدامات اضطراری موقتی را برای بستن شکافهای درآمدی که در طول بحران بوجود آمده، معرفی کرده‌اند.

جوانان در معرض اثرات بلندمدت بحران هستند

جوانان جزو بازنده‌های بزرگ بحران فعلی هستند. دانش‌آموختگان امسال، که گاه به آن "کلاس کرونا" می‌گویند، مدارس و دانشگاه‌ها را در کوتاه‌مدت ترک می‌کنند، در حالیکه شانس کمی برای یافتن شغل یا تجربه کار دارند. در همین حال، بسیاری از افراد بزرگتر از آن‌ها، در دوره شغلی کوتاه خود دومین بحران اقتصادی سنگین را تجربه می‌کنند. تجربه اولیه بازار کار تأثیر عمیقی بر زندگی کاری آینده دارد و یک بحران می‌تواند از نظر فرصت‌های شغلی و درآمدهای آینده تأثیر عمیقی، داشته باشد. در طول بحران مالی جهانی، در سراسر OECD، تقریباً یک شغل از هر ده شغلی که توسط افراد زیر ۳۰ سال انجام می‌شد، نابود شد و بهبود وضعیت به خصوص برای افراد محروم بسیار کند بود. تا سال ۲۰۱۷، یک دهه طول کشید تا نرخ بیکاری جوانان به نرخ قبل از بحران باز گردد و تأثیر آن در بروز عدم اشتغال، درآمد پایین و اشتغال ناقص همچنان در بلندمدت باقی مانده است. شواهد اولیه حاکی از آن است که جوانان به شدت تحت تأثیر بحران کووید-۱۹ قرار گرفته‌اند. آنها تمایل دارند مشاغل بسیار پرمخاطره داشته باشند. در انگلستان، به استثنای دانشجویان در مشاغل پاره وقت، حتی کارکنان زیر ۲۵ سال حدود دو و نیم برابر بیشتر از سایر کارکنان در بخش‌هایی که تعطیل شدند، کار می‌کنند.

زنان در بسیاری از جبهه‌ها جنگیده‌اند

زنان نقش اساسی در پاسخ به مراقبت‌های بهداشتی بیماری همه‌گیر داشته‌اند. آنها دو سوم نیروی کار مراقبت‌های بهداشتی در سراسر جهان را تشکیل می‌دهند، از جمله ۸۵ درصد پرستاران و ماماها. با این حال، فراتر از بخش بهداشت، شواهد اولیه نشان می‌دهد که بحران کووید-۱۹ برخلاف بحران مالی جهانی، بر اشتغال و چشم انداز بازار کار زنان در مقایسه با مردان بیشتر تأثیر گذاشته است. به عنوان مثال، در اتحادیه اروپا، نرخ بیکاری در مارس ۲۰۲۰ برای زنان ۴٫۵ درصد افزایش یافته در حالی که افزایش نرخ بیکاری برای مردان ۱٫۶ درصد بوده است. بخشی از این ممکن است به این دلیل باشد که پیامد اقتصادی کوتاه مدت ناشی از کووید-۱۹ بیشتر بخش‌هایی را تحت تأثیر قرار داده که به تعامل فیزیکی با مشتری متکی هستند و بسیاری از این مشاغل را زنان تشکیل می‌دهند. به طور متوسط در کشورهای عضو OECD، زنان حدود ۵۳ درصد از اشتغال را در خدمات غذایی و آشامیدنی، ۶۰ درصد در خدمات اقامتی و ۶۲ درصد در بخش خرده فروشی، عهده‌دار هستند. این بحران، بار مشاغل بدون حقوق را افزایش داده و بخش اعظم آن بر زنان تحمیل شده است. در سراسر OECD، معمولاً زنان بیشتر کارهای بدون مزد خانه را انجام می‌دهند؛ درحالیکه حتی در قبل از بحران نیز، بطور متوسط ۲ ساعت بیشتر از مردان به این کار مبادرت داشتند. با بسته شدن مدارس و مراکز مراقبت از کودک، مدت زمانی که والدین برای مراقبت از کودک، نظارت و آموزش مدرسه آن‌ها می‌گذرانند افزایش یافته و بخش

^۲Underemployment

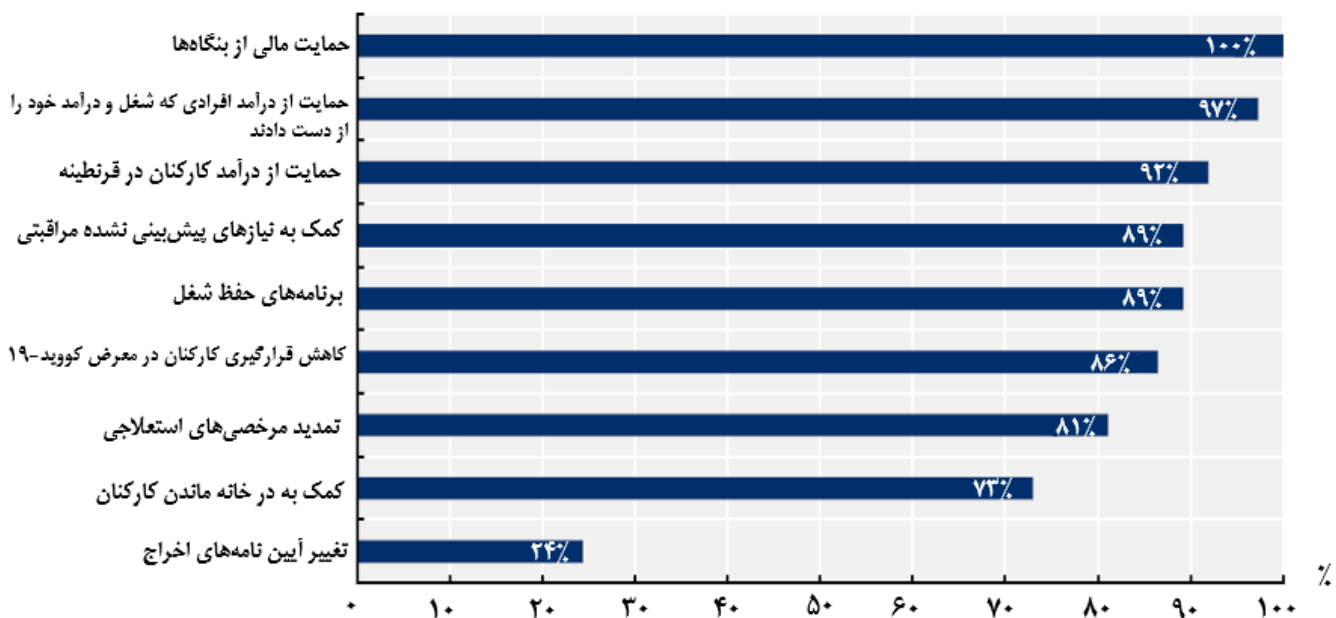
معاونت بررسی های اقتصادی

اعظم این بار اضافی بر دوش زنان قرار گرفته است. والدین تک سرپرست، که بیشتر آنها زن هستند، آسیب پذیرترند و با بسته شدن مهد کودکها و مدارس در حین قرنطینه، بسیار شدیدتر از خانواده‌های دارای دو سرپرست آسیب می‌بینند. همچنین تکیه بر یک درآمد واحد، بدان معنی است که از دست دادن شغل می‌تواند برای خانواده‌های تک سرپرست بسیار مهم باشد، به ویژه در مواردی که حمایت عمومی از درآمد ضعیف یا کند عمل کند. به طور کلی، زنان غالباً نسبت به مردان در برابر هر گونه افت شدید درآمد آسیب پذیرتر هستند. در کشورهای عضو OECD، درآمد زنان به طور متوسط پایین‌تر از درآمد مردان است و نرخ فقر آنها بیشتر است. زنان معمولاً ثروت کمتری نسبت به مردان دارند که برای کاهش خسارت‌های موقتی درآمد از آن استفاده کنند.

پاسخ‌های فوری سیاستی

سرعت و شدت شوک بیماری کووید-۱۹، هم از نظر عمق و هم از لحاظ ابعاد بی‌سابقه بود. وقتی کارکنان بیمار یا قرنطینه شده و یا شغل خود را از دست دادند، پرداخت‌های مرخصی استعلاجی و بیمه بیکاری شروع شده و چندین کشور دامنه پرداخت‌های خود را افزایش دادند. در کنار این، بسیاری از کشورها دسترسی شرکت‌ها به برنامه‌های کاری کوتاه‌مدت را تسهیل، نقل و انتقالات نقدی موقت راه معرفی و پشتیبانی مستقیم از هزینه‌ها را فراهم کرده‌اند. نمودار زیر خلاصه‌ای از اقدامات اصلی انجام شده را در ۳۷ کشور عضو OECD نشان می‌دهد.

نمودار ۴- اقدامات جدید و جسورانه کشورهای OECD در پاسخ به کووید-۱۹
نسبت کشورهایی که اقدام خاصی را انجام می‌دهند-درصد از کل OECD

منبع: چشم انداز اقتصادی OECD

به حداقل رساندن قرار گرفتن در معرض ویروس و افزایش نیازهای مراقبتی

شواهد نشان می‌دهد که فاصله‌گذاری اجتماعی در محل کار موثرترین اقدام، هم برای کاهش افراد مبتلا و هم برای به تاخیر اندازی بروز اوج بیماری است. بر این اساس، برای ترویج دورکاری، بسیاری از کشورهای عضو OECD یک سری اقدامات را برای ساده سازی آن انجام داده و از شرکت‌هایی که چنین شیوه‌هایی را پذیرفته‌اند، پشتیبانی می‌کنند. شواهد و مدارک مبتنی بر نظرسنجی‌های انجام شده در اواسط آوریل، افزایش چشمگیر سهم کارکنانی را که در خانه کار می‌کنند، نسبت به اعداد پیش از بحران نشان می‌دهد. برای به حداقل رساندن خطر ابتلا به ویروس در بین آن‌ها که نمی‌توانند دورکاری کنند، چندین کشور OECD عملیات کسب و کار را به خدمات "ضروری" محدود کرده و دستورالعمل‌های بهداشتی سختگیرانه‌تری صادر کرده‌اند - از نیاز به استفاده از تجهیزات حفاظت شخصی گرفته تا محدود کردن حداکثر تعداد کارگران مجاز به حضور فیزیکی در محل شرکت‌ها. همچنین چندین کشور، استانداردهای جامع ایمنی و سلامت را با همکاری حوزه‌های اجتماعی تعریف کردند.

استفاده بیشتر از مرخصی استعلاجی نقش مهمی در ایزوله کردن و کنترل شیوع این بیماری دارد.

تقریباً تمام کشورهای عضو OECD در طول مرخصی استعلاجی برای شاغلان با قراردادهای دائمی یا موقت خود جبران مالی می‌کنند. در بیشتر کشورها، زمانی که مزایای پرداخت عمومی افزایش می‌یابد، کارفرمایان یک دوره ۵ الی ۱۵ روزه یا حتی طولانی‌تر را برای مرخصی استعلاجی هم در نظر می‌گیرند. اقلیت کشورها نیز مزایای استراحت اجباری - با دوره انتظار طولانی‌تر - را برای خویش کارفرمایان، فراهم می‌کنند. با این حال، کارکنان موقتی و کسانی که قراردادهای ساعتی ندارند، اغلب به این مزایا دسترسی ندارند. در پاسخ به این بحران، ۱۶ کشور از ۳۸ کشور عضو OECD حق مرخصی استعلاجی برای مبتلایان به کووید-۱۹ را غالباً با معرفی پرداخت‌های جدید مربوط به بیماری همه‌گیر، افزایش دادند. کره جنوبی، که هیچ برنامه اجباری برای مرخصی استعلاجی فرد بیمار نداشته، استثنائاً یک مرخصی استعلاجی از طریق قانون بیماری اپیدمی ۲۰۱۵ را برای کارکنانی که به دلیل ابتلا به بیماری کرونا در بیمارستان بستری شده یا در قرنطینه هستند، فراهم کرده است. ایالات متحده آمریکا پرداخت حقوق در حین مرخصی استعلاجی دو هفته‌ای به کارگران دارای علائم کرونا را برای شرکت‌هایی که حداکثر ۵۰۰ کارمند دارند، اجباری کرده است. حقوق بیمارانی که توسط کارفرمایان پرداخت می‌شود، به طور کامل توسط دولت فدرال بازپرداخت خواهد شد. بسیاری از کشورها انجام تغییرات اضافی از جمله حذف موقت دوره انتظار و شرایط لازم برای صدور گواهینامه پزشکی را برای تسهیل در جداسازی سریعتر از زمان شروع علائم اعمال کردند.

داده‌های اولیه از حدود ده کشور عضو OECD نشان می‌دهد که دریافت مرخصی استعلاجی در مرحله اولیه بیماری همه‌گیر (۳۰ مارس تا اوایل آوریل ۲۰۲۰) بین ۳۰ تا ۱۰۰ درصد افزایش یافته که حدود ۴ تا ۶ درصد از نیروی کار را تشکیل داده است. با این حال، داده‌های جدیدتر نشان می‌دهد که در اواخر آوریل و می ۲۰۲۰، میزان مرخصی استعلاجی بیماربان به شدت کاهش یافته و به حد طبیعی رسیده که بیشتر به دلیل ترویج دورکاری و کاهش میزان مرخصی استعلاجی در میان این کارکنان بوده است. بسیاری از کشورهای عضو OECD با بازپرداخت هزینه‌های درمان یا ارائه مزایای عمومی از روز اول، از کارفرمایان حمایت کرده‌اند. پیش از اصلاحات، که در پاسخ به بیماری همه‌گیر انجام شد، به طور

معاونت بررسی های اقتصادی

متوسط کارفرمایان در کشورهای عضو OECD حدود ۶۰ درصد هزینه‌های مرخصی استعلاجی بیمارستانی را پوشش می‌دادند. به دنبال اصلاحات، این سهم برای کارکنان بیمار به حدود ۴۰ درصد و برای کارکنان قرنطینه به ۳۰ درصد کاهش یافت.

تعطیلی گسترده مدارس و مراکز مراقبت از کودک، کار تمام وقت، همراه با آموزش و نگهداری کودکان در منزل را برای بسیاری از کارگران دارای کودکان کوچک غیرممکن ساخته است. در سرتاسر جهان، بیش از ۱۹۰ کشور از ابتدای بحران، مدارس خود را تعطیل کرده‌اند که این اقدام بر بیش از ۱,۵ میلیارد دانش‌آموز اثر گذاشته است. در بیشتر کشورهای عضو OECD، کارکنان حق استفاده از مرخصی-با حقوق- را برای مراقبت از کودکان بیمار یا آسیب دیده دارند. اما به جز در موارد بیماری جدی، مدت زمان آن اغلب محدود به چند روز یا یک یا دو هفته در سال است. حقوق والدین در مرخصی‌های خاص، در موارد تعطیلی مدرسه یا مهد کودک، کمتر رایج است و فقط تعداد کمی از کشورهای عضو OECD چنین مرخصی‌هایی را ارائه می‌دهند و برخی والدین می‌توانند از مرخصی بدون حقوق استفاده کنند. در پاسخ به بیماری همه‌گیر کووید-۱۹، تعدادی از کشورهای عضو OECD پرداخت‌های ویژه برای دوره بیماری را (یا یک درآمد حمایتی برای افرادی که مرخصی بدون حقوق دارند) معرفی یا اعمال کرده‌اند این پرداخت‌ها برای والدین شاغل که در خانه از کودکان (در شرایط تعطیلی مدارس و مراکز نگهداری کودکان) مراقبت می‌کنند، ارائه می‌شود.

در همین ارتباط برای کاهش بار اضافی هزینه بر کارفرمایان، بیشتر کشورها به دنبال تأمین مالی مرخصی بخشی یا کامل از طریق مالیات عمومی یا بیمه‌های اجتماعی هستند. در مواجهه با بیماری همه‌گیر، ده کشور OECD مرخصی‌ای برای مراقبت از کارکنان خویش کارفرما یا حمایت از درآمد آن‌ها تعریف کردند. با این حال، غرامت مالی که به کارکنان خویش کارفرما ارائه می‌شود، گاهی اوقات پایین تر از آن است که به کارکنان وابسته ارائه می‌شود.

اعمال محدودیت‌های اجباری بر کسب و کار، قرنطینه‌ها و محدودیت‌های جابه‌جایی، شرکت‌ها را تحت فشار جدی قرار داده است. با کم شدن فعالیت، حتی بنگاه‌های مولد و با مدیریت خوب، در پاسخ به تعهدات مالی خود به تأمین کنندگان، کارکنان، وام‌دهندگان، سرمایه‌گذاران و دولت با کمبود نقدینگی عمده مواجه شده‌اند. با فروپاشی تقاضا و شکستن زنجیره‌های عرضه، شرکت‌ها با مزاد ظرفیت مواجه شده و این امر مشاغل را در معرض خطر قرار می‌دهد. برای جلوگیری از اخراج گسترده، بسیاری از کشورهای عضو OECD از برنامه‌های حفظ شغل استفاده کرده‌اند. این برنامه‌ها به دنبال به حداقل رساندن تلفات شغلی بوده و به بنگاه‌های اقتصادی که با تعطیلی موقتی در کسب و کار مواجه شده‌اند، اجازه می‌دهد از دستمزد کارکنان شاغل در ساعات کاهش یافته، پشتیبانی کنند. با ایجاد حمایت از درآمد کارکنانی که ساعات کاری آنها کاهش یافته و ایجاد درجه‌ای از ثبات برای کارفرمایانی که در تلاش هستند تا هزینه‌های خود را تأمین کنند، این برنامه‌ها می‌توانند به رفع اختلالات موقتی کمک کرده و به محض از سرگیری فعالیت‌های اقتصادی، منجر به فعالیت مجدد کسب و کارها شوند.

طرح‌های حفظ شغل می‌توانند به صورت طرح‌های کاری کوتاه مدت (STW)^۳ که در آن مستقیماً به ساعاتی که کار انجام نشده، یارانه تعلق می‌گیرد- باشند، همچنین می‌توانند به شکل طرح‌های یارانه دستمزد^۴ بوده که در آن تنها به ساعات کاری یارانه تعلق می‌گیرد اما می‌توانند درآمدهای کارکنان را نیز در ساعات کاهش یافته، بالا ببرند. در جریان بحران مالی جهانی، طرح‌های STW نقش مهمی در کاهش هزینه‌های اقتصادی و اجتماعی داشتند.

در مراحل اولیه همه‌گیری کووید-۱۹، کشورهای سراسر OECD به شدت به طرح‌های حفظ شغل، اصلاح طرح‌های موجود یا معرفی طرح‌های جدید، مبادرت ورزیدند. قبل از وقوع بحران، بیست و دو طرح پیشنهادی STW در OECD معرفی شد. هلند طرح STW موجود را با طرح یارانه دستمزدی موقت متناسب با کاهش در فروش، به جای کاهش در ساعت کاری (مانند طرح سنتی STW)، جایگزین کرد. هشت کشور دیگر OECD طرح‌های جدید حفظ شغل را ارائه دادند و اقدام به ترکیب عناصر یارانه‌های دستمزد استاندارد (برای ساعات‌های کار) با عناصر برنامه‌های STW برای بالاترین درآمد کارکنان در ساعات کاهش یافته، کردند. طرح‌های یارانه دستمزد از اجرای آسان‌تر و ایجاد انعطاف‌پذیری بیشتر برای بنگاه‌ها برخوردار بوده و به آنها اجازه می‌دهد تصمیم بگیرند که یارانه برای حمایت از ساعات کار انجام شده یا نشده استفاده شود. در ماه‌های اولیه بیماری همه‌گیر، شرکت‌ها از چنین طرح‌هایی برای حفظ شغل به طور گسترده استفاده کرده و در هنگام کاهش ساعات کار کارکنان خود، حمایت عمومی دریافت کردند. در واقع، حدود ۶۰ میلیون شاغل در سراسر OECD در مطالبات شرکت برای طرح‌های حفظ شغل گنجانده شده‌اند - اگرچه برخی از این کارکنان ممکن است در نهایت به ساعات کاری عادی خود ادامه دهند. تعدادی از کشورهای عضو OECD برای محدود کردن اخراج‌ها و تشویق برنامه‌های حفظ شغل، محدودیت‌هایی را برای اخراج‌های جمعی و فردی اعمال کرده‌اند - چه از طریق اعمال ممنوعیت‌های صریح و چه از طریق نظارت دقیق. چنانچه دسترسی به برنامه‌های حفظ شغل و سایر حمایت‌ها ناقص، با تأخیر یا بسیار پرهزینه باشد، ممنوعیت‌های سخت ممکن است منجر به ورشکستگی شرکت شوند و خطرات بیشتری برای جبران بار تعدیل قراردادهای موقت به وجود می‌آورد.

تأمین امنیت درآمد و حمایت از اشتغال برای کارکنان آسیب‌دیده

علیرغم تلاش‌های جسورانه دولت‌ها برای حمایت از مشاغل از طریق گسترش یا معرفی برنامه‌های حفظ شغل و ارائه پشتیبانی نقدینگی اضطراری به بنگاه‌ها، میلیون‌ها نفر در OECD، شغل خود را از دست داده‌اند. مزایای بیکاری و سایر برنامه‌های پشتیبانی از کارهای خارج از منزل، خسارت درآمدی را برای خانواده‌های آسیب‌دیده، خانوارهایی که شغل خود را از دست داده یا دچار افت شدید درآمد خویش کارفرمایی شدند، کاهش می‌دهد. این برنامه‌ها در کاهش مشکلات اقتصادی بسیار مهم هستند و با تقویت تقاضای کل، به ثبات اقتصاد کمک می‌کنند. کارکنان مشاغل وابسته، تمایل دارند که در صورت از دست دادن شغل و درآمد، به خوبی پوشش داده شوند. برای این گروه کارکنان، مزایای بیمه بیکاری در

^۳Short-Time Work

^۴Wage Subsidy Schemes

معاونت بررسی های اقتصادی

مرحله اولیه یک لایه حمایتی فراهم می‌کند و در یک بازه زمانی محدود، سهمی از درآمد قبلی را جایگزین می‌کند. برخی از کشورها همچنین سیستم‌های کمک به بیکاری را راه‌اندازی کرده‌اند، که این سیستم از کارجویانی که فاقد سابقه اشتغال هستند یا آن‌هایی که از مزایای استحقاقی خود فراتر رفته‌اند، کمتر پشتیبانی می‌کند. در مقابل، کارکنان دارای انواع گوناگون مشاغل غیراستاندارد، به طور قابل توجهی کمتر تحت حمایت اجتماعی قرار می‌گیرند. در حالی که شکاف‌ها برای افراد خویش‌کارفرما، کارکنان پاره وقت و افرادی که به طور مکرر در حال گذر بین وضعیت اشتغال و بیکاری هستند، بیشتر است، دسترسی به حمایت‌های خارج از کار^۵ در بعضی از کشورها دشوار است. در واقع، حتی قبل از بحران کووید، بسیاری از کشورها در حال بررسی چگونگی ارائه مزایای خارج از کار از طریق تغییر شرایط کار بودند. در هفته‌های اولیه بحران، تقریباً دو کشور از هر سه کشور آمریکا، کره و ژاپن اقدامات فوری برای بهبود دسترسی و / یا افزایش بیمه بیکاری "طبقه اول"^۶ یا مزایای کمک‌های بیکاری "طبقه دوم"^۷ انجام دادند. بسیاری از کشورها دسترسی به مزایای بیمه بیکاری را از طریق کاهش یا چشم‌پوشی از حداقل الزامات مشارکت یا با پوشش قراردادن گروه‌هایی که قبلاً حقی نداشتند (مانند کارکنان خویش‌کارفرما، کسانی که قراردادهای طوی یک دوره آزمایشی خاتمه یافته، کارکنان در مرخصی بدون حقوق و جویندگان کار با پیشنهاد شغلی که در هنگام بروز بحران از بین می‌رود)، افزایش داده‌اند.

این بحران مشکل شکاف حفاظت اجتماعی برای کارکنان شاغل در مشاغل غیراستاندارد را که به دلیل ساعات کاری محدود یا نامنظم از واجد شرایط بودن برای حفظ شغل یا طرح‌های بیکاری محروم هستند، برجسته کرده است. این کارکنان در اوایل بروز این بیماری جزء بیشترین آسیب‌دیدگان از محل افت درآمد بودند و حمایت از درآمد آنها در بسیاری از کشورهای عضو OECD اولویت فوری بوده است. در مواقع عادی، برنامه‌های حداقل درآمد، یک حد مشخص را برای افرادی که در معرض فقر هستند، فراهم می‌کند و همه کشورهای عضو OECD دارای نوعی از برنامه‌های حداقل درآمد هستند. اما در بین کشورهای گوناگون سطح مزایا، شرایط صلاحیت و پوشش واقعی خانوارهای کم درآمد، بسیار متفاوت است. با این وجود، در حالی که کمک‌های مالی به افراد با حداقل دستمزد، حتی در کشورهای دارای سیستم‌های پیشرفته، معمولاً تنها شکل پشتیبانی از کارکنانی است که تحت پوشش بیمه‌های اجتماعی نیستند، این مزایا معمولاً برای ارائه کمک فوری به کارکنانی که منبع درآمد اولیه آنها ناگهان از بین رفته و قادر به تأمین هزینه‌های جاری نیستند، مناسب نیست. از همه مهم‌تر اینکه شاید در شرایط فعلی بررسی و پردازش ادعاها هم زمان ببرد.

برای کمک به گروه‌های فاقد دسترسی به مزایای حداقل درآمد، اکثر کشورهای عضو OECD، برنامه‌های جدیدی که غالباً محدود به پرداخت پول نقد هستند، برای افرادی که نیاز ناگهانی و فوری دارند، معرفی کرده‌اند. چندین کشور نیز پرداخت انتقالی نقدی جدیدی را برای کارکنان خویش‌کارفرما معرفی کردند. برنامه‌های جدید گاهی به طور خاص کارکنان غیررسمی و مهاجران غیرمستقیم را هدف قرار می‌دهند، که رسیدگی به آنها در بحران فعلی بسیار دشوار است.

^۵Out-Of-Work Support

^۶First-Tier

^۷Second-Tier

معاونت بررسی های اقتصادی

سه کشور OECD، ایالات متحده، کره و ژاپن، برنامه پرداخت موقت را برای کمک به کل جامعه اعلام کردند. با این حال، آنها از نظر طراحی، هدفمند نیستند و بسیاری از خانوارهایی که چنین پشتیبانی دریافت می‌کنند، واقعا نیازمند نیستند. در همین حال، در صورت نیاز خانوارهایی که بیشتر یا تمام درآمد خود را از دست داده‌اند، این برنامه‌ها می‌توانند پرداخت‌های قابل توجهی را تأمین کنند. در مقایسه با پرداخت‌های انتقالی هدفمند، این برنامه ممکن است فشارهای زیادی بر هزینه‌های دولت ایجاد کند.

خانوارهای فقیر، که غالباً پس انداز بسیار محدود دارند، از این همه‌گیری بیشتر متاثر می‌شوند. بسیاری از بانک‌های غذایی^۸ و سایر خدمات اجتماعی مجبور شدند فعالیت‌های خود را در پاسخ به قوانین دورکاری یا غیبت کارکنان کاهش دهند و یا به حالت تعلیق درآورند، در همین زمان، بسته‌شدن مهد کودک‌ها و مدارس در حین تعطیلی اقتصادی، کودکان خانواده‌های کم درآمد را از دسترسی به وعده‌های غذایی یارانه‌ای در مدرسه محروم کرده‌است. در نتیجه، بسیاری از خانواده‌های فقیر برای تأمین هزینه کالاهای اساسی و خدمات، به ویژه غذا، مسکن و انرژی با مشکلات حاد روبرو هستند. بیشتر کشورهای عضو OECD برای کمک به خانوارهای آسیب پذیر، تصمیم گرفتند که با تأخیر در پرداخت صورتحساب‌ها، جلوگیری از اخراج و یا ارائه پشتیبانی، به آن‌ها کمک کنند. تعدادی از آنها اجازه تأخیر در پرداخت هزینه‌های عادی بزرگ مانند پرداخت مالیات، اجاره و وام را داده‌اند. سایر کشورها حمایت‌های مستقیمی از هزینه‌های مربوط به بیماری همه‌گیر، به ویژه مراقبت‌های بهداشتی را انجام داده‌اند.

خدمات اشتغال و آموزش جویندگان کار و شاغلان

افزایش بی‌سابقه تعداد جویندگان کار در برخی کشورها و استفاده گسترده شرکت‌ها از طرح‌های حفظ شغل در برخی دیگر از آن‌ها، یک چالش بزرگ برای ادارات و خدمات اشتغال است. حجم گسترده‌ای از مطالبات حمایتی دریافتی در هفته‌ها و ماه‌های اول بحران و همچنین مدیریت حفظ شغل، خدمات اشتغال عمومی و خصوصی (PES) را به سمت محدودکردن ظرفیت‌ها سوق داده است. در همین حال، کسب و کارهای دارای نقدینگی محدود، به بازپرداخت مطالبات وابسته‌اند تا بتوانند هزینه‌های عملیاتی خود را پوشش دهند، در حالی که بسیاری از متقاضیان شغل و جویندگان کار با نگرانی در انتظار پرداخت مزایا هستند تا بتوانند هزینه‌های اجاره و زندگی خود را بپردازند. بنابراین بسیاری از کشورهای عضو OECD گام‌های سریع برای ساده‌سازی و اولویت‌بندی مجدد عملیات PES، ایجاد زیرساخت‌های جدید و الزامات فاصله‌گذاری اجتماعی برداشته‌اند. برای تضمین پرداخت به موقع مزایای حمایت از درآمد و سرعت در اجرای طرح حفظ شغل، چندین کشور روش‌های ساده‌ای را انجام داده‌اند. یکی از این روش‌ها اولویت‌دهی پردازش مطالبات یا انتقال به برنامه‌های آنلاین است. PES در چندین کشور روش‌های درخواست

^۸ Food Banks: بانک غذا یک سازمان خیریه و غیرانتفاعی است که مواد غذایی را برای کسانی که قدرت خرید نداشته و برای جلوگیری از گرسنگی توزیع می‌کند
^۹ Public And Private Employment Services: وظیفه اصلی خدمات اشتغال عمومی (PES) تسهیل ایجاد سازگاری میان بنگاه‌ها و کارکنان در زمان تغییر شرایط بازار کار است. PES معمولاً یک موسسه دولتی است که مسئول اجرای انواع برنامه‌های فعال در بازار کار از جمله ارائه خدمات هدایت شغلی و تبادل نیروی کار است.

معاونت بررسی های اقتصادی

حمایت‌های خارج از کار را کنترل کرده، مزایا در طول دوره قرنطینه را به طور خودکار تمدید کرده و بسیاری از منابع را با کاهش موقت یا به حالت تعلیق درآوردن سایر خدمات کم اهمیت‌تر، آزاد کرده است. بیشتر کشورهای عضو OECD دارای روش‌های صریح گزارش‌دهی در مورد شغل هستند که هدف آنها این است که کارجویان را به طور مستقیم به سمت کار هدایت کنند. در اوج بیماری همه‌گیر، بسیاری از خدمات PES از منظر آموزش حضوری، نمایشگاه‌های شغلی و فعالیت شبکه کارفرمایی به منظور حفظ فاصله اجتماعی معلق شدند. با این وجود، در سراسر OECD، آموزش‌های جدیدی از طریق کانال‌های دیجیتالی و مجازی ارائه شده است.

مسیر پیش‌رو

در صورت عدم وجود واکسن یا عدم امکان ارائه درمان‌های مؤثر برای ویروس، کشورهای که هم اکنون به سمت مرحله بازکردن مجدد اقتصاد حرکت می‌کنند، باید ضمن جلوگیری از بروز موج جدید بیماری، برقراری تعادل بین اجازه کسب و کار و فعالیت‌های اجتماعی را از سر بگیرند. برخی اقدامات مهارکننده هم برای افراد و هم به طور یکسان در کسب و کارها همچنان باید به کار گرفته شود. مواجهه با این چالش‌ها برای جلوگیری از لزوم تجدید محدودیت‌های اجباری، ضروری خواهد بود. در هفته‌ها و ماه‌های اولیه بحران، کشورها طی اقدامات سریع، از خانوارها و بنگاه‌ها و جلوگیری از فروپاشی اقتصاد، حمایت کردند. در ماه‌های آینده، سیاست‌گذاران باید این مهارت را حفظ کنند. بدین منظور آنها نیاز به اصلاح و تنظیم بسته‌های پشتیبانی و حمایتی ضمن ترغیب به بازگشت به کار در شرایطی که امکان‌پذیر است، را دارند.

۱- ایمن ماندن

حل بحران سلامت، پیش شرط اساسی برای حل بحران اقتصادی و شغلی است. در حالی که تولید واکسن به احتمال زیاد ماه‌ها به طول می‌انجامد، ارائه یک بسته جامع از مداخلات بهداشتی عمومی، مورد نیاز است. در ضمن، برای کارکنانی که نیاز به حضور فیزیکی در محل کار ندارند، دورکاری روشی مناسب برای اطمینان از ادامه کار بدون تحمل خطر تشدید شیوع ویروس در هنگام رفت و آمد و کار است. علاوه بر تعریف شیوه‌های مناسب در دستورالعمل‌ها، قوانین و مقررات دولتی، بنگاه‌ها هم برای اجرای شیوه‌های بهداشتی و ایمنی در محل کار به حمایت نیاز دارند. در کنار این تغییرات، قرنطینه کردن کارکنان مریض، همچنان برای محدود کردن شیوع این بیماری مهم است. تمدید خودکار قوانین مرخصی استعلاجی بیمار از طریق قوانین بیماری همه‌گیر در کشورهایی که چنین قوانینی دارند، به ویژه برای کارکنان قرنطینه‌شده، ضروری است. با این وجود، پرداخت‌های فوق‌العاده در مرخصی استعلاجی باید انجام شده و برای گروه‌هایی از کارکنان که تحت پوشش آن نیستند، گسترش یابد. در همین زمان، برای اینکه کارکنانی که در مرخصی بوده‌اند با خیال راحت به کار خود برگردند، دولت‌ها ملزم به ایجاد انگیزه و حمایت از اشتغال هستند. علاوه بر این، جلوگیری از تبدیل سیستم پرداخت به کارکنان بیکار شده به راهی برای کسب بیمه بیکاری بلندمدت - همانطور که در گذشته پس از رکود اقتصادی در بسیاری از کشورهای عضو OECD اتفاق افتاده است - مهم خواهد بود. این موضوع در شرایط

معاونت بررسی های اقتصادی

کنونی بسیار مهم است، زیرا ممکن است برخی از کارکنانی که در مرخصی بیماری یا در قرنطینه هستند، نتوانند به کار خود برگردند. ارتباط کارکنان در مرخصی استعلاجی با خدمات توانبخشی و شغلی برای جلوگیری از خروج طولانی مدت از بازار کار نیز بسیار مهم است.

۲- تطبیق طرح‌های حفظ شغل

به نظر می‌رسد که طرح‌های حفظ شغل، تامین مالی STW دولت و طرح‌های یارانه دستمزد، مانع افزایش اولیه بیکاری در تعدادی از کشورها شده است. با این حال، این طرح‌ها که به طور عمده برای حمایت فوری طراحی شده‌اند، باید به نوعی تطبیق داده شوند تا از مشوق‌های کافی بنگاه‌ها برای جابجایی کارکنان و تغییر جهت حمایت‌ها به سوی مشاغل مناسب استفاده کنند. این امر باعث افزایش فشار بر بودجه‌های عمومی و همچنین افزایش ریسک‌شده و با جلوگیری از واگذاری مجدد به مؤسسات باثبات‌تر و کارآمدتر، مانع بهبود شرایط خواهد شد. نگرانی در مورد سوءاستفاده احتمالی، که در مرحله اولیه بحران مطرح شده، ممکن است برجسته‌تر شود؛ چراکه برخی از بنگاه‌ها حتی پس از اینکه کارکنان به ساعات عادی خود برگشتند، ممکن است ساعات کاری کوتاه‌تری را درخواست کنند. چالش اصلی پیش رو، تمرکز طرح‌های حفظ شغل بر مشاغلی است که با وجود تهدید کوتاه‌مدت توقف کار، به احتمال زیاد در طولانی مدت نیز با این خطر مواجه خواهند بود. این وضعیت در شرایط فعلی یک چالش بوده و برنامه‌های حفظ شغل برای جلوگیری از افزایش ناگهانی اخراج از کار، باید با احتیاط، مطابق با تحول اقتصادی و شرایط بهداشتی سازگار شوند. برای انجام این کار، دولت‌ها تعدادی اهرم سیاسی دارند که می‌توانند از آنها استفاده کنند:

- بنگاه‌ها ملزم به پرداخت بخشی از هزینه‌های برنامه‌های STW شوند.
- حمایت‌ها ضمن لزوم سازگاری با شرایط متغیر، باید محدودیت زمانی داشته باشند.
- جابه‌جایی کارکنان از مشاغل دارای یارانه به مشاغل غیریارانه‌ای ترویج داده شود.
- آموزش کارکنان حتی در شرایط کاهش ساعت کاری ترویج داده شود.

۳- تضمین حمایت کافی از درآمد

پیش‌بینی می‌شود بیکاری OECD در بحران کووید-۱۹، بسیار بالاتر از سطح بحران مالی جهانی باشد و سیستم‌های پشتیبانی از درآمد در سراسر کشورهای عضو OECD تحت فشار شدید قرار خواهند گرفت. حمایت از درآمد برای جویندگان کار و خانواده‌های آنها از طریق اعمال برنامه‌های گوناگون، از جمله اختصاص بیمه بیکاری و کمک حمایتی، مزایای حداقل درآمد و همچنین انتقال‌هایی که ممکن است به وضعیت درآمد خانواده بستگی داشته یا نداشته باشد، ارائه می‌شود- در میان اینها، بیمه بیکاری می‌تواند ترکیبی مؤثر از حمایت از درآمد، مشوق‌های جستجوی شغل و دسترسی به خدمات اشتغال مجدد را داشته باشد. شواهد در طول بحران مالی جهانی نشان داده که به احتمال زیاد، طولانی کردن زمان تخصیص مزایای بیکاری به نتایج اشتغال طی رکود شدید، آسیب می‌رساند. بنابراین

معاونت بررسی های اقتصادی

کشورها باید مقررات مزایا را بررسی کرده و تمیدهای موقتی را در نظر بگیرند. همچنین دولت‌ها در مرحله اولیه بحران نیاز به ارزیابی مجدد برنامه‌های موقت معرفی شده برای حمایت از کارکنان خویش کارفرما و مشاغل کوچک دارند. به طور کلی، این بحران نشان می‌دهد که کارکنان خویش کارفرما باید حق دریافت انواع حمایت‌ها را داشته باشند. با توجه به فشارهای مالی، هدف‌گذاری مؤثر مزایای حداقل درآمد بسیار مهم خواهد بود، اما کشورها باید اطمینان حاصل کنند که افراد دارای نیاز فوری حمایت خود را همچنان دریافت کنند.

۴- گسترش خدمات اشتغال و آموزش

برخی از جویندگان کار ممکن است حتی در مواقع بحرانی بتوانند از فرصت‌های شغلی که بوجود می‌آیند از جمله در مشاغل اساسی استفاده کنند. دیگران ممکن است برای یافتن کار جدید به کمک و تشویق نیاز داشته باشند. برای این افراد، بحران ممکن است فرصتی برای مهارت یا آموزش مجدد، برای افزایش قابلیت اشتغال و جلوگیری از بیکاری طولانی مدت آن‌ها باشد. با باز شدن اقتصادها، خدمات اشتغال عمومی و خصوصی (PES) می‌تواند در حمایت از کارکنان نقش داشته باشد تا از بخش‌های کم‌ظرفیت به سمت بخش‌های با ظرفیت بالاتر، حرکت کنند. شواهد گذشته نشان می‌دهد برنامه‌های فعال بازار کار (ALMPs) در دوره‌های رشد آهسته همراه با بیکاری بالاتر، تاثیر بیشتری دارند. کشورها ممکن است -مانند بسیاری از کشورهای عضو OECD در طول بحران مالی جهانی- از طریق افزایش مقادیر یارانه با محدودیت زمانی، یا افزایش انگیزه برای شروع کار با ارائه پاداش‌های اشتغال‌زایی مجدد برای جویندگان کار، شاهد بهبود ایجاد شغل باشند. **این بحران همچنین ممکن است فرصتی برای کشورها برای مدرنیزه کردن خدمات اشتغال و انعطاف‌پذیرتر کردن آنها باشد.** PES با ایجاد خدمات پیشرفته دیجیتالی و دورکاری کارکنان، آماده پاسخگویی خود به بحران را تقویت کرده است. در کشورهایی که این زمینه‌ها هنوز توسعه نیافته‌اند، چنین نوآوری‌هایی می‌توانند ضمن رعایت الزامات فاصله گذاری اجتماعی، در ارائه خدمات به تعداد زیادی از افراد متقاضی کار کمک کنند. در کنار تقویت خدمات دیجیتال، PES باید استراتژی‌هایی را برای شناسایی و پشتیبانی از جویندگان بدون مهارت‌های دیجیتال در مواقعی که زمینه برای تعامل رودررو محدود است، تدوین کند. PES در بسیاری از کشورها نیاز به ایجاد ظرفیت و توجه به پشتیبانی و خدماتی دارد که ممکن است در مرحله اولیه بحران از اهمیت ثانویه برخوردار باشند (به عنوان مثال مشاوره شغلی، مشاوره). همه این موارد نیاز به تجهیز PES با منابع اضافی دارد.

۵- حمایت از جوانان

برای جلوگیری از تاثیر شدید بحران در بلندمدت بر مشاغل جوانان، کشورها باید سریع عمل کنند و به جوانان کمک کنند تا پیوندهای خود را با بازار کار و سیستم آموزش حفظ کنند. تعطیلی مدارس، خطر ترک تحصیل را افزایش داده است و قراردادهای کاری موقت نیز تمدید نمی‌شوند. بسیاری از دوره‌های کارآموزی، لغو شده و فارغ التحصیلان جدید برای بدست آوردن اولین جایگاه خود در بازار کار با مشکلات بزرگی روبرو هستند. بیکاری زیاد و مداوم جوانان در پی بحران

¹active labour market programmes

معاونت بررسی های اقتصادی

مالی جهانی نشان داد که وقتی جوانان ارتباط خود را با بازار کار را از دست می دهند، اتصال مجدد آنها با این بازار می تواند بسیار سخت باشد. حمایت از بنگاههایی که شغل یا تجربه کاری به جوانان ارائه می دهند، ابزاری مؤثر برای ارتقاء اشتغالزایی در مواقع بحرانی بوده است. برخی کشورها برای کمک به بنگاهها در گسترش کارآموزی و برنامه های آموزشی، یارانه هایی ارائه می دهند. در زمان کاهش تقاضای نیروی کار، سیستم کار داوطلبانه می تواند گزینه مفیدی برای جوانان برای کسب تجربه عملی و کسب مهارت های جدید باشد و دولت ها می توانند استفاده از آن را از طریق ارائه کمک های مالی به این روش ترغیب کنند. برای برقراری ارتباط مجدد با جوانانی که اخیراً شغل خود را از دست داده اند یا بدون یافتن شغل، تحصیل را ترک کرده اند، استراتژی های موثر توسعه، بسیار مهم است. افراد جوان غالباً با PES ارتباط کمی دارند، زیرا آنها حق دریافت درآمد را ندارند. بسیاری از آنها یا به علت عدم اعتماد به مقامات دولتی و یا به دلیل عدم آگاهی، حمایت PES را درخواست نمی کنند. دسترسی سریع و فعالانه- با همکاری مدارس، دانشگاه ها، سازمان های جوانان و از طریق کمپین رسانه های اجتماعی- در بحران فعلی از اهمیت ویژه ای برخوردار است.

OECD برای جوانان مجموعه ای از اقدامات را در نظر گرفته که کشورها و ذینفعان می توانند برای بهبود نتایج اشتغال جوانان انجام دهند. این مجموعه، شامل اقدامات اقتصادی مقرون به صرفه در بازار کار، مانند مشاوره، کمک به جستجوی شغل، برنامه های کارآفرینی و پشتیبانی فشرده از جوانان محروم است. استفاده بیشتر از بسترهای پشتیبانی آنلاین و یادگیری مجازی، از جمله در زمینه ارائه آموزش حرفه ای، می تواند به PES و ارائه دهندگان آموزش اجازه دهد تا ضمن برآورده کردن نیازهای دورکاری، خدمات خود را ادامه دهند.

